

ARAŞTIRMA

Mehmet Faruk Geyik¹
İsmail Hamdi Kara²
Ali Kemal Uzunlar³
Davut Baltacı²
İbak Gönen¹
Talat Bahçebaşı⁴
Safnaz Ataoğlu⁵
Adnan Özçetin⁶
F. Serdar Gürel⁷
Osman Karakılıç²

¹Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi
Enfeksiyon Hastalıkları AD.

Düzce

²Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi
Aile Hekimliği AD. Düzce

³Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi
Patoloji AD. Düzce

⁴Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi
Halk Sağlığı AD. Düzce

⁵Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi
Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon
AD. Düzce

⁶Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi
Psikiyatri AD. Düzce

⁷Başkent Üniversitesi Tıp
Fakültesi Tıp Eğitimi AD.
Ankara

**Tıp Fakültesi Öğretim Üyelerine
Uygulanan Eğiticilerin Eğitimi
Etkinliğinin Araştırılması isimli
proje Düzce Üniversitesi Tıp
Fakültesi BAP Komisyonunun
17.01.2012 tarih ve 2012/371 karar
sayısıyla DÜBAP projesi olarak
DUBAP 2012.04.03.089 no ile kabul
edilmiştir*

Yazışma Adresi:

Prof. Dr. Mehmet Faruk Geyik
Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi
Enfeksiyon Hastalıkları AD. Düzce
Faks: 03805421302
Email: mfarukgeyik@duzce.edu.tr

Konuralp Tıp Dergisi

e-ISSN1309-3878
konuralptipdergi@duzce.edu.tr
konuralpgeneltip@gmail.com
www.konuralptipdergi.duzce.edu.tr

Tıp Fakültesi Öğretim Üyelerine Uygulanan Eğiticilerin Eğitimi Etkinliğinin Araştırılması

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada eğiticilerin eğitimi alan öğretim üyelerinin tıp eğitimine ve aldıkları eğitim kursuna bakış açılarının ortaya konulması amaçlanmıştır.

Metot: Araştırma tanımlayıcı ve kesitsel tipte bir çalışmadır. Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi stratejik planındaki hedeflerden biri olan eğiticilerin eğitimi programının uygulanması amacıyla hazırlanan proje için ekip kurulmuştur. Tıp Eğitimi Anabilim Dalı'ndan alanında deneyimli, daha önceden eğitim vermiş bir eğitici eşliğinde proje oluşturuldu. Proje iki aşamadan oluşmaktadır. 1. aşamada: Eğiticilerin Eğitimi Kursu verilmiştir. 2. aşamada: Müfredat haritası oluşturulmuş, Stratejik Hedefler değerlendirilmiş ve 10 gün süren Koçluk eğitimi verilmiştir.

Bulgular: Çalışmaya eğiticilerin eğitimi kursuna katılan 98 öğretim üyesinden, anket formlarını dolduran 12'si profesör (%26.1), 11'i doçent (%23.9) ve 23'ü yardımcı doçent (%50.0), 46 öğretim üyesi alındı. Öğretim üyelerinin 37'si erkek, 9'u kadın olup; yaş ve akademik hizmet süresi ortalamaları sırasıyla Profesörlerde: 50.4±6.7 yıl ve 15.8±9.4 yıl, Doçentlerde: 42.4±2.9 yıl ve 8.8±1.6 yıl ve Yardımcı doçentlerde: 34.5±8.2 yıl ve 3.3±2.8 yıldır (p<0.0001 ve p<0.0001). Öğretim üyelerinden kurs sonrası anket formlarını dolduran 19 öğretim üyesinin hepsi kursun yararlı olduğunu vurgulamıştır (p=0.001). Eğitim içeriği genelde iyi bulunmuştur, yalnızca iki öğretim üyesi (%4.3) yetersiz olduğunu ifade etmiştir (p=0.001).

Sonuç: Öğretim üyelerinin eğiticilerin eğitiminden memnun kaldıkları, eğitimlerin devam etmesi konusunda da istekli oldukları gözlenmiştir. Yine kursun devamında eğitim almış öğretim üyelerinden seçilecek geniş bir gruba müfredat ve koçluk eğitimi verilmesinin ve benzer eğitimlerin periyodik olarak devam ettirilmesinin akademik süreçte yararlı olacağı düşünülmektedir.

Anahtar kelimeler: Eğiticilerin Eğitimi, Müfredat Eğitimi, Koçluk Eğitimi.

Investigation of Training of Trainers Course That Have Been Given to Teaching Staff of Medical Faculty

ABSTRACT

Purpose: In this study, our aim is putting forward of perspectives to medical education and training course of faculty members who join Training of Trainers Course.

Method: Research is study which is cross-sectional and descriptive. The project team has been established for the project which had been prepared for implementation of the education program that is one from targets in Düzce Medicine Faculty Strategic Plan and the planning project which is did with an educational from Medical Education Department. This project is 2 phase. In 1st phase: Training of Trainers Course was given. In 2nd phase: curriculum map was created, strategic targets were evaluated and Coaching Education was given along 10 days.

Results: 46 Instructors who filled survey forms (12 (26.1%) professors, 11 (23.9%) associate professors and 23 (50%) assistant professors) from total 98 instructors who join Training of Trainers Course were included to study. 37 faculty members were male and 9 faculty members were female. The mean age and length of academic service, respectively, in professors: 50.4±6.7 year and 15.8±9.4 year, in associate professors: 42.4±2.9 year and 8.8±1.6 year and in assistant professors: 34.5±8.2 year and 3.3±2 year (p<0.0001 and p<0.0001). All of 19 instructors who fill survey forms after course from instructors emphasized that this course is helpful (p=0.001). Educational content was generally good according to participants, only two instructors (%4.3) expressed that educational content was poor (p=0.001).

Conclusion: Satisfaction of faculty members from Training of Trainers and they are willing to continue trainings were observed. Again, in the continuation of the course, there are thought that giving curriculum and coaching education and to continue similar education will be helpful in academic processes to a wide group that will be selected from faculty members who took education.

Key words: Training of Trainers, Curriculum Education, Coaching Education.

GİRİŞ

Tıp eğitiminin tarihsel süreci içerisinde dönüm noktaları; 1. Flexner öncesi dönem ya da çıraklık modeli (1910'dan öncesi) 2. Flexner dönemi (1910-1970) eğitime biyomedikal yaklaşımın uygulandığı dönem ve 3. Topluma dayalı tıp eğitimi dönemi olmak üzere üç bölüme ayrılabilir (1-3).

Üniversitelerin geleneksel işlevleri olan "araştırma" ve "öğretim" işlevlerine 1950'lerden sonra "toplum hizmetleri" işlevi de eklenmiştir. Öte yandan, üniversiteler için dönüm noktası olan "Bologna Süreci"nde, yaşam boyu öğrenmeyi hayata geçirmek için, yüksek öğretimin önemli katkısı olduğunun altı çizilmektedir (4). Bu hedefi gerçekleştirmek amacıyla ulusal politikalarını sıraya koymak ve daha önceki öğrenmeleri de içeren yüksek öğretim düzeyinde yaşam boyu öğrenmeyle ilgili olanakları geliştirmek amacıyla Yüksek Öğretim Kurumları ile tüm ilgilileri teşvik etmek için adımlar atmaktadırlar (4,5).

Düzce üniversitesi 2006 yılında kurulmuş genç bir üniversite olmasına karşın üniversite sıralamasında gelecek vaat eden üniversiteler arasına girmiştir. Kuşkusuz herhangi bir yükseköğretim kurumunu değerlendirme kriterleri sadece araştırma ve yayınlarla sınırlı değildir. Bir üniversitenin bütünsel gelişimi, araştırma yanında öğretim kapasitesinin güçlendirilmesini de gerektirir. Öğretim kapasitesinin güçlendirilmesi ise en azından şu bileşenleri içermelidir:

1. *Öğretim üyelerinin "eğiticilik" yeterliklerinin geliştirilmesi,*
2. *Öğretim programlarının iyileştirilmesi,*
3. *Öğrenme ortamlarının zenginleştirilmesi*
4. *Öğretim materyalleri sağlanması,*
5. *Yaşam boyu öğrenme becerilerinin kazandırılarak, öğrencilere de bu becerilerin kazandırılmasının sağlanması* (5).

Bologna Süreci, 2010 yılına kadar Avrupa Yükseköğretim Alanı yaratmayı hedefleyen bir reformdur. Pek çok uluslararası kuruluşun işbirliği ile 47 üye ülke tarafından oluşturulan ve sürdürülen bir süreçtir. 19 Haziran 1999'da Bologna Üniversitesi'nde (Almamater Studiorum Universita' Di Bologna) 29 Avrupa ülkesinin Eğitim Bakanları bir araya gelerek "Bologna Bildirisi" olarak bilinen ortak bir bildiri yayınlamışlardır. Ülkemizin, altında imzasının da bulunduğu bu bildiriye açıklanan temel amaç, 2010 yılına kadar kendi içinde uyumlu, birbirini karşılıklı olarak tamamlayan ve rekabet gücü yüksek bir "Avrupa Yükseköğretim Alanı" (European Higher Education Area) oluşturmaktır. Bu ana hedef doğrultusunda Bologna Bildirisi ile kapsanan konular (aktivite alanları) şunlardır:

1. *Kolay anlaşılır ve birbirleriyle karşılaştırılabilir yükseköğretim diploma ve/veya dereceleri oluşturmak (bu amaç doğrultusunda Diploma Eki uygulamasının geliştirilmesi),*
2. *Yükseköğretimde Lisans ve Yüksek Lisans olmak üzere iki aşamalı derece sistemine geçmek,*

3. *Avrupa Kredi Transfer Sistemini (European Credit Transfer System, ECTS) uygulamak,*
4. *Öğrencilerin ve öğretim görevlilerinin hareketliliğini sağlamak ve yaygınlaştırmak,*
5. *Yükseköğretimde kalite güvencesi sistemleri ağını oluşturmak ve yaygınlaştırmak,*
6. *Yükseköğretimde Avrupa boyutunu geliştirmek. 19 Mayıs 2001'de Prag'da, Bologna Süreci'ne 3 hedef daha eklenmiştir:*
7. *Yaşam boyu öğrenimin teşvik edilmesi,*
8. *Öğrencilerin ve yükseköğretim kurumlarının sürece aktif katılımının sağlanması,*
9. *Avrupa Yükseköğretim Alanı'nın cazip hale getirilmesi.*

Bologna Süreci iki yılda bir "Trends Raporlarıyla" gelişmelerin ülkeler seviyesinde ve Avrupa genelinde izlenmesini öngörmektedir. Salamanca Kongresi'nde (2001), Avrupa Üniversiteler Birliği (EUA) kurulmuştur (eski adıyla Rektörler Konferansı-CRE). Bugün Yaklaşık 750 üniversite bu birlikte temsil edilmektedir (5,6).

"Bologna Süreci"ne uyarlanma paralelindeki çalışmalar gereği Düzce üniversitesinde de Avrupa Kredi Transfer Sistemi (AKTS/ECTS) çalışmaları yürütülmektedir. Üniversitemiz öğretim programlarının ECTS'e uyumu konusunda genç bir üniversite ve akademisyen profilinin olması dolayısıyla uyum konusunda çok fazla güçlüklerle karşılaşılacağı gözlenmiştir. Bu sürecin hızlandırılması ve belli bir takvim çerçevesinde tamamlanması hedefleri, üniversitemizde ve özellikle tıp fakültesinde "öğretim kapasitesinin geliştirilmesi" doğrultusunda yeni girişimleri zorunlu kılmıştır.

Mevcut proje ile Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi stratejik planındaki hedeflerden biri olan eğitimcilerin eğitimi programının uygulanmasına süreklilik kazandırılarak, Öğretim Üyelerinin bu alanda gereksinim duydukları bilgilere ulaşabilme ve mevcut bilgilerini güncelleyebilme olanaklarının yaratılması amaçlanmıştır. Bu proje kaynaklı çalışmada da eğitimcilerin eğitimi kursunu alan öğretim üyelerinin eğitime bakış açılarını ortaya koymak hedeflenmiştir.

METOT

Araştırma tanımlayıcı ve kesitsel tipte bir çalışmadır. Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi stratejik planındaki hedeflerden biri olan eğitimcilerin eğitimi programının uygulanması amacıyla hazırlanan proje için Tıp Fakültesi Dekan ve Yardımcılarını da kapsayan bir proje ekibi kurulmuştur. Başkent Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıp Eğitimi AD'dan konusunda deneyimli, daha önce eğitim vermiş bir eğitici eşliğinde çalışma planlandı. Proje iki aşamadan oluşmaktadır

1. aşamada: Eğitimcilerin Eğitimi Kursu verilmiştir.

Eğitim Formasyonu planlaması Tıp Fakültesi Dekanlığıyla müşterek yapılmıştır. Belirlenen

tarihlerde tüm Öğretim üyelerinin katılımının sağlanmaya çalışılmıştır. 6'şar günlük eğitimcilerin eğitimi programının sürdürülmesi için 5 eğitim grubu oluşturuldu. Tıp Fakültesinde görev yapan 103 öğretim üyesinden 98'i kursa katılmış olup, bunların 25'i profesör, 27'si doçent ve 46'sı yardımcı doçenttir. Eğitimler Tıp Fakültesi Dekanlığı'nın katkılarıyla Tıp Fakültesi Dekanlık Toplantı salonunda yapılmıştır. Kursun ilk aşaması Öğretim Üyelerinin yoğun katılımının beklendiği Mart-Haziran döneminde düzenlenmiştir.

2. aşamada: Müfredat haritası oluşturulmuş, Stratejik Hedefler değerlendirilmiş ve 10 gün süren Koçluk eğitimi verilmiştir. Bu aşama ek proje kapsamında alınan destekle yapılmıştır.

Ek projenin ilk aşaması 27-29.08.2012 tarihinde yapılmıştır. Bu aşamada, değerlendirme toplantısına Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlık temsilcisi, Dönem Koordinatörleri, Anabilim Dalı Öğretim Üyelerinden birer temsilci, Öğrencilerden sınıf temsilcileri davet edilmiştir. Toplantılarda, durum tespiti yapılmış ve ÇEP (Çekirdek Eğitim Programı) gözden geçirilmiştir. Müfredat haritası oluşturularak, stratejik hedefler değerlendirilmiştir. UTEAK (Ulusal Tıp Eğitimi Akreditasyon Kurulu) için öz değerlendirme yapılmıştır. Proje kapsamında ulusal-uluslararası akreditasyon çalışmalarının alt yapısının oluşturulması için verilecek eğitim programının 43 güne uzatılması konusunda fikir birliğine varılmıştır. Ek proje kapsamında son 10 günün Koçluk eğitimi ile sürdürülmesi kararı alınmıştır. Mikrobiyoloji, Fizyoloji, Histoloji, Biyoistatistik, Biyokimya, Biyofizik, Genel Cerrahi, Üroloji, İç Hastalıkları, Çocuk Hastalıkları, Enfeksiyon Hastalıkları, Kardiyoloji, Göğüs Hastalıkları, Acil Tıp, Halk Sağlığı, Psikiyatri, Radyodiagnostik, Adli Tıp ve Aile Hekimliği olmak üzere 19 Anabilim Dalı koçluk eğitimi almıştır.

İstatistiksel Analizler: SPSS (Statistical Package for Social Sciences) 11.5 PC programı kullanıldı. Çoklu grupların karşılaştırılması One Way ANOVA (Bonferroni) Testi ile yapıldı. Kategorik değişkenlerin analizinde Ki-kare testi (ve/veya Fisher's exact test), korelasyon analizlerinde Spearman's rho testi kullanıldı. Sonuçlar Ortalama±SD olarak verildi. $p < 0.05$ değeri istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi.

BULGULAR

Çalışmaya eğitimcilerin eğitimi kursuna katılan 98 öğretim üyesinden anket formlarını dolduran 12'si profesör (%26.1), 11'i doçent (%23.9) ve 23'ü yardımcı doçent (%50.0), 46 öğretim üyesi alındı. Öğretim üyelerinin 37'si erkek, 9'u kadındır. Bu öğretim üyelerinden 19'u son testi de doldurmuştur. Tablo 1'de yer alan demografik verilere göre, öğretim üyelerinin yaş ve akademik hizmet süresi ortalamaları sırasıyla Profesörlerde: 50.4±6.7 yıl ve 15.8±9.4 yıl, Doçentlerde: 42.4±2.9 yıl ve 8.8±1.6

yıl ve Yardımcı Doçentlerde: 34.5±8.2 yıl ve 3.3±2.8 yıldır ($p < 0.0001$ ve $p < 0.0001$).

Öğretim üyelerinden kurs sonrası anket formlarını dolduran 19 öğretim üyesinin hepsi kursun yararlı olduğunu vurgulamıştır ($p = 0.001$). Eğitim içeriği genelde iyi bulunmuştur, 19 kişiden yalnızca ikisi (%4.3) yetersiz olduğunu ifade etmiştir ($p = 0.001$). Toplantı salonunun eğitime uygunluğu konusunda genelde memnuniyet olmakla beraber olumsuz yanıtlarda oldukça yüksektir ($n = 7$, %15.2; $p = 0.001$). Öğretim üyelerinin eğitimlerin devam etmesi konusunda da oldukça istekli oldukları gözlenmiştir ($n = 14$, %30.4; $p = 0.001$).

Tablo 1. Eğitimcilerin eğitimi kursuna katılan öğretim üyelerinin demografik verileri ve anket sonuçları

	n (%)	p
Yaş (yıl)	40.5±9.6	<0.0001
Akademik süre (yıl)	7.9±7.3	<0.0001
<i>Unvan</i>		
<i>Prof.</i>	12 (26.1)	=0.056
<i>Doç.</i>	11 (23.9)	
<i>Yard. Doç.</i>	23 (50.0)	
Cins		
<i>Erkek</i>	37 (80.4)	<0.0001
<i>Kadın</i>	9 (19.6)	
Kursun yararlılığı		
<i>Çok iyi</i>	7 (15.2)	=0.001
<i>Orta - İyi</i>	12 (26.1)	
<i>Yanıt yok</i>	27 (58.7)	
Eğitim içeriği		
<i>Çok iyi</i>	7 (15.2)	=0.001
<i>Orta - İyi</i>	10 (21.8)	
<i>Zayıf</i>	2 (4.3)	
<i>Yanıt yok</i>	27 (58.7)	
Toplantı salonu eğitim için uygunluğu		
<i>Çok iyi</i>	7 (15.2)	=0.001
<i>Orta - İyi</i>	5 (10.9)	
<i>Zayıf</i>	7 (15.2)	
<i>Yanıt yok</i>	27 (58.7)	
Eğitimler devam etmeli mi		
<i>Evet</i>	14 (30.4)	<0.0001
<i>Hayır</i>	5 (10.9)	
<i>Yanıt yok</i>	27 (58.7)	
Toplam	46 (100)	

TARTIŞMA

Tıp fakülteleri öğretim üyelerine, öğretim tekniğini (eğitimbilim) öğretmek son yüzyılda özel bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Eski dönemlerde genellikle kendi bölümlerinde deneyimli öğretim üyelerini görerek, usta-çırak ilişkisiyle onlara yardımcı olarak bu konuda bilgi edinilmiştir. Son yıllarda Türkiye'de mezuniyet öncesi tıp eğitiminin amaç ve hedefleri konusunda bir karmaşa yaşanmaktadır. Bu karmaşanın nedenlerinden biri, tıpta uzmanlık sınavı (TUS)'nın hem öğrenciler hem de tıp

fakülteleri tarafından mezuniyet öncesi tıp eğitiminin odak noktasına konmuş olmasıdır (1,7). Eğitim öğrencinin davranışını değiştirmeyi amaçlamaktadır. Bir tıp fakültesinde öğrencilerin davranışlarında yapılması düşünülen değişiklikler eğitim hedeflerini kapsamaktadır. Eğitim hedefleri, bir öğrenme periyodunun sonunda öğrencinin daha önce yapamadığı neleri yapabilir durumda olduğunu tanımlar. Bir eğitim programının planlanması bu hedeflerin tanımlanması ile başlar. Eğitim hedeflerini tanımlamak geçen yirmi yılı aşkın süredir oldukça revaçtadır. Fakat önemli olan bu hedeflerin resmi tanımı değil, öğrencilerin eğitim süreci sonrası almaları gereken bilgi ve yeteneklerin doğru biçimde tanımlanıp tanımlanamadığıdır. İyi eğitim hedefleri dört ana kriteri yerine getirmelidir. İlk olarak, mesleki yeterliğin önemli unsurlarıyla bağlantılı olmalıdırlar ve toplumun gelecekteki sağlık ihtiyaçlarını karşılayabilmelidirler. İkinci olarak, kendi içinde tutarlı, odaklı ve açık olmalıdırlar. Üçüncü olarak, izin verilen süre içerisinde ve kendisine ayrılan kaynaklarla uygulanabilmelidirler. Son olarak, niceliksel ve niteliksel değerlerle ölçülebilen bir “kabul edilebilir performans düzeyi” (acceptable level of performance) göstermelidirler (8).

Becerilerin ve klinik yeterliğin değerlendirilmesinde, her bir bileşenin doğru olarak ölçülmesini sağlayacak tek bir metottan bahsedebilmek neredeyse imkânsızdır. Miller’in piramidi (9), geçerliliğin değerlendirilmesindeki çerçeveyi belirlemesi anlamında bize yol gösterici olabilir (Şekil 1).



Şekil 1. Miller'in ustalık piramidi

4 katlı bu piramit “Biliyor”, “Nasıl olduğunu biliyor”, “Nasıl uygulayacağımı gösteriyor” ve “Uyguluyor” bölümlerinden oluşmaktadır. Bu 4 bölümü öğrencilerimizin herhangi bir beceriyi edinmesine uyarlayacak olursak; öğrenci önce bilecek, sonra onun bağlantılarını kurabilecek, daha sonra gözetim altında güvenli bir ortamda nasıl uygulayacağını gösterecek ve en sonunda gerçekten uygulama yetkisine kavuşacaktır. Gerek hekim adaylarını, gerekse kariyerinin farklı basamaklarındaki hekimleri eğiten tıp fakültesinin hedefi bu piramidin zirvesine bayrağını dikmek olmalıdır (10).

Yetişkin eğitimi ve sürekli eğitim gibi kavramlarla eş anlamda kullanılan yaşam boyu öğrenme, Candy (11) tarafından kişilerin yaşamları boyunca kazandıkları bilgileri, değerleri, becerileri ve anlayışları artıran ve güçlendiren, bunları gerçek yaşamda uygulayabilmeyi sağlayan destekleyici bir süreç olarak tanımlanmıştır (12). Kliniklerde öğretim üyeleri ve tıp öğrencilerinin öğretim becerilerinden yararlandıkları bilinmektedir; yine tıp öğrencilerinin öğretim faaliyetlerine bizzat katılmalarının özellikle yararlı olduğu ileri sürülmektedir (13,14).

Creighton Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıp Eğitimi Direktörü Dr. Markert bu konuda şöyle demektedir: “iyi bir öğretmen yalnızca iyi bir öğretmeni olmayı ister. Öğretmek onun ödülüdür” (15).

Çalıştaylara katılan tıp öğrencilerinin pozitif geri bildirimlerde buldukları, uzman eğitim programlarına dahil edilen bu tıp çalıştayların şiddetle tavsiye edildiği bildirilmektedir. Çalıştayda sunulan öneriler ve talimatların tıp öğrencilerinin gereksinimleriyle ilişkili ve yararlı olduğu düşünülmüştür, yine çalıştay kalitesi ve içerik derecelendirmenin eş derecede olumlu buldukları bildirilmiştir. Ayrıca öğretim becerilerinde, öğrencilerin deneyim kazanmasında da uygun bir araç olarak kabul edilmiştir (16).

Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde öğretim üyelerinin tıp eğitimine ilişkin görüşlerini saptamak üzere tanımlayıcı türde yapılan bir çalışmada, anket uygulanan 140 öğretim üyesi %72,8’inin anketi yanıtlamıştır. Araştırma grubunun yaş ortalaması 39,5±5,8 yıl, 83 (%87,3)’ü erkek olup; öğretim üyeleri ortalama 15,7±5,7 yıl önce fakülteden mezun olmuştu ve 6,1±5,0 yıldır fakültede çalışmaktaydı. Grupta 34 kişi (%33,3) daha iyi tıp eğitimi ile ilgili bir etkinliğe katılmıştı. Öğretim üyelerinin çoğunluğu (%83,3) bu konuda eğitimlere katılmaya istekli olduklarını belirtmişlerdir (1).

Hacettepe Üniversitesinde yapılan Eğitici Eğitimlerine 552 öğretim elemanı davet edilmiş, 443 öğretim elemanı programa katılmıştır. Bir başka deyişle, programa herhangi bir mazeret bildirmeden katılmayanların oranı %19,75’dir (5).

Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesinde yapılan eğitici eğitimlerine 103 öğretim üyesi davet edilmiş, 98 öğretim üyesi eğitime katılmıştır. Katılım oranı %95,2 olup, katılmayanların oranı %4,8’dir. Bizim tanımlayıcı mevcut çalışmamızda eğitimcilerin eğitimi kursuna katılan ve anket formlarını dolduran 12’si profesör (%26,1), 11’i doçent (%23,9) ve 23’ü yardımcı doçent (%50,0), 37’si erkek, 9’u kadın, 46 öğretim üyesi alındı. Tablo 1’de yer alan demografik verilere göre, öğretim üyelerinden kurs sonrası anket formlarını dolduran 19 öğretim üyesinin hepsi kursun yararlı olduğunu vurgulamıştır (p=0,001). Eğitim içeriği genelde iyi bulunmuştur, 19 kişiden yalnızca ikisi (%4,3) yetersiz olduğunu ifade etmiştir (p=0,001). Toplantı

salonunun eğitime uygunluğu konusunda genelde memnuniyet olmakla beraber olumsuz yanıtlar da oldukça yüksektir (n=7, %15.2; p=0.001). Öğretim üyelerinin eğitimlerin devam etmesi konusunda da oldukça istekli oldukları gözlenmiştir (n=14, %30.4; p=0.001).

Sonuç olarak, kursun devamında eğitim almış öğretim üyelerinden seçilecek geniş bir gruba müfredat ve koçluk eğitimi verilmesinin ve benzer eğitimlerin periyodik olarak devam ettirilmesinin

akademik süreçte yararlı olacağı düşünülmektedir. Yine bu eğitimcilerin eğitimi kursu kapsamında Tıp Fakültesi Öğretim Üyelerinden yeni ve gelişmiş eğitim-öğretim tekniklerini takip edip diğer Öğretim Üyelerine aktarabilecek ve uygulatabilecek profesyonel bir çekirdek ekip oluşturulması hedeflenmiştir.

Teşekkür: Eğitimcilerin Eğitimi Kursuna verdiği destek nedeniyle Tıp Fakültesi Dekanlığı'na teşekkür ederiz.

KAYNAKLAR

1. Uskun E, Doğan M, Kişioğlu AN, Baylan S, Uzun E, Baysal Akkaya V. Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğretim Üyelerinin Tıp eğitimi ile ilgili düşünce ve uygulamaları S.D.Ü. Tıp Fak. Derg. 2004;11(3):19-24.
2. Schmidt GH, Magzoub M. Some principles Involved in Comunity-Based Education. Handbook of Community-Based Education: Teory and Practices. Maastricht: Network Publications, 2000.
3. Gürpınar E, Musal B. Tıp Eğitiminin Gelişim Süreci. Toplum ve Hekim 2003;18(6):446-51.
4. Prag Bildirgesi. Avrupa Yükseköğretim Alanına Doğru Avrupa'da Yükseköğretimden sorumlu Bakanlar Bildirgesi. Prag, 19 Mayıs 2001. <https://bologna.yok.gov.tr> (10.07.2013 tarihinde indirilmiştir).
5. Soran H, Akkoyunlu B, Kavak Y. Yaşam Boyu Öğrenme Becerileri ve Eğitimcilerin Eğitimi Programı: Hacettepe Üniversitesi Örneği. H.Ü. Eğitim Fakültesi Dergisi [H.U. Journal of Education] 2006; 30:201-10.
6. YÖK. Bologna Süreci Nedir? <https://bologna.yok.gov.tr> (10.07.2013).
7. Kılıç B, Sayek İ. Türkiye'de mezuniyet öncesi tıp eğitiminde var olan durum. Toplum ve Hekim 1997; 12:11-21.
8. Kocabaşoğlu YE. Bölüm 7: Öğrencilerin değerlendirilmesi. Eğitimcilerle Yönelik Reçete Yazma Rehberi. Ankara: Hıfzıssihha Mektebi yayını, www.akilciilac.gov.tr/.../Egiticilere-Yonelik-Recete-Yazma-Rehberi.pdf (10.07.2013).
9. Miller GE. The assessment of clinical skills/competence/performance. Academic Medicine (Supplement) 1990;65:63-7.
10. Murt A. Tıp eğitimi: Ölçme ve değerlendirmede becerilerin değerlendirilmesi Sağlık Düşüncesi ve Tıp Kültürü Dergisi 2011; 20: 92-5.
11. Candy PC. Lifelong Learning and Information Literacy. Report for U.S. National Commission on Libraries and Information Science and National Forum on Information Literacy. 2003. <http://www.nclis.gov/libinter/infolitconf&meet/papers/candy-fullpaper.pdf> (07.01.2008).
12. Polat C, Odabaş H. Bilgi Toplumunda Yaşam Boyu Öğrenmenin Anahtarı: Bilgi Okuryazarlığı. Küreselleşme, Demokratikleşme ve Türkiye Uluslararası Sempozyumu, Bildiri Kitabı = International Symposium on Globalization, Democratization and Turkey Proceedings, Antalya, içinde (596-606) eprints.rclis.org/12661/1/37.pdf (10.07.2013).
13. Gibson DR, Campbell RM. Promoting effective teaching and learning: hospital consultants identify their needs. Med Educ. 2000; 34: 126-30.
14. Wall D, McAleer S. Teaching the consultant teachers: identifying the core content. Med Educ 2000; 34:131-8.
15. Markert RJ. What Makes a Good Teacher? Lessons from Teaching Medical Students. Academic Medicine 2001;76(8):809-10.
16. Busari JO, Scherpbier AJJA, van der Vleuten CPM, Essed GGM, Rojer R. A description of a validated effective teacher-training workshop for medical residents. Med Educ Online [serial online] 2006;11:15 Available from <http://www.med-ed-online.org> (10.07.2013).